

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/41/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7912219876
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7912219876.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudcov JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcu C. F., narodeného XX.XX.XXXX, bývajúceho vo H., T. XX, zastúpeného JUDr. Petrom Jonášom, advokátom, so sídlom v Trebišove, M. R. Štefánika 2393/29, proti žalovanému: Obec Višňov, so sídlom Hlavná 71/22, Višňov, IČO: 332 119, zastúpenému Advokátska kancelária Puchalla, Slávik & Partners, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kmeťova 24, o zaplatenie 1.758,93 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trebišov č.k. 15C/466/2015-253 zo dňa 26.9.2018 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalobcovi proti neúspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Trebišov ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 1.758,93 € s 9 % ročným úrokom z omeškania od 4.3.2011 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu. Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorou sa od žalovaného domáhal zaplatenia sumy 1.758,93 € s príslušenstvom titulom mzdy a odstupného. Uplatnený nárok vyčíslil tak, že suma 320,60 € predstavuje mzdu a suma 6.145 € odstupné, po odčítaní dôvodov čistá suma predstavuje 4.758,93 €, od ktorej vak odpočítal už vyplatenú zálohu 3.000 € a predmetom sporu je nedoplatok vo výške žalovanej sumy.

2. Podľa žaloby žalobcu súd najprv vydal platobný rozkaz, proti ktorému včas podal odvolanie žalovaný dôvodiac, že mu nie je zrejmé obdobie, za ktoré žalobca vyplatenie mzdy žiada a ani výška žalovanej sumy. Neuznal nárok žalobcu na vyplatenie platu, pretože tento ako starosta obce v zmysle ust. § 12 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. nespĺnil si svoju povinnosť a nezvolal ustanovujúce zasadnutie novozvolených orgánov do 30 dní od vykonania volieb. Ustanovujúce zasadnutie obecného zastupiteľstva bolo zvolené poslancom na 11.1.2011 v zmysle § 12 ods. 3 citovaného zákona. Čo sa týka odstupného, žalobca podľa žalovaného nepreukázal spôsob prepočtu uplatneného nároku a okrem toho z účtu obce si na svoj účet už previedol sumu 3.000 € v januári 2011. Zároveň poukazoval na konanie vedené na tamojšom súde pod sp. zn. 6C/173/2011 a považoval celý nárok žalobcu za nedôvodný.

3. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie jednak výsluchom sporových strán, výsluchom svedkov, ale aj listinnými dôkazmi a zistil nasledovné.

4. Žalobca nastúpil do funkcie starostu obce Višňov v polovičke decembra 2006, pričom na ustanovujúcej schôdzi obecného zastupiteľstva zložil sľub starostu. Na tejto schôdzi sa plat ani úväzok starostu

neriešil. Pred nástupom do funkcie starostu žalobca podľa jeho tvrdenia nemal vedomosť o tom, že má vykonávať funkciu na 70%-ný úväzok a rovnako nemal vedomosti o tom, že v roku 2003 obecné zastupiteľstvo prijalo uznesenie pod č. 1/1/2003 a nepoznal ani jeho obsah. Po oboznámení sa s ním žalobca uviedol, že zistil, že uznesenie platilo pre jeho predchodcu G. G., ktorý vykonával starostu obce Višňov v roku 2003. Napokon toto uznesenie nebolo zverejnené nijakým zákonným spôsobom a nebolo známe ani občanom obce. Súd uviedol, že v konaní nebolo sporu o tom, že žalobca bol starostom obce od 14.12.2006 do 11.1.2011 a žalovaný nespochybnil ani matematický prepočet výpočet odstupného, ktorý predložil žalobca. Spornou zostal rozsah percentuálneho úväzku žalobcu ako starostu a rovnako sporným bolo i čerpanie šiestich dní dovolenky žalobcom v mesiaci január 2011.

5. Súd zo zápisnice z 3. mimoriadneho zasadnutia obecného zastupiteľstva vo Višňove, konaného dňa 20.12.2006 zistil, že v bode 10. sa uvádza, že starosta obce nastúpil do svojej funkcie na plný úväzok, prerušil pracovný pomer práve z dôvodu vykonávania verejnej funkcie. Z tej istej zápisnice zo zasadnutia toho istého mimoriadneho zasadnutia obecného zastupiteľstva bolo zistené, že uznesením č. 5/3/M/2006 obecné zastupiteľstvo vo Višňove určilo plat starostovi obce ako úväzkový vo výške 70% s tým, že ak sa prijímová časť rozpočtu dodatočne navýši, plat starostu sa doplní do výšky 100%, ak teda bude na to dostatok finančných prostriedkov a obecné zastupiteľstvo zväži aj odmeny starostovi a poslancom.

6. Celá záležitosť ohľadne úväzku starostu bola riešená aj súdnou cestou a z rozsudku Krajského súdu Košice sp.zn. 6S 68/2009 zo dňa 28.1.2010 súd prvej inštancie mal preukázané, že v právnej veci žalobcu Okresnej prokuratúry v Trebišove proti žalovanému Obci Višňov, predmetom ktorej bolo preskúmanie zákonnosti uznesenia obecného zastupiteľstva Višňov č. 5/3/M/2006 z 20.12.2006 bolo rozhodnuté tak, že toto uznesenie bolo zrušené, pretože je v rozpore so zákonom. Starosta obce Višňov - žalobca totiž nastúpil do funkcie starostu na plný úväzok, a preto sa na neho vzťahujú ustanovenia § 3 ods. 1, 2 a § 4 ods. 2 zákona č. 253/1994 Z.z. v znení platnom v čase vydania napadnutého uznesenia. Aplikácia ust. § 4 ods. 4 tohto zákona, ktorá sa vzťahuje na plat tzv. úväzkového starostu nie je preto možná, pričom oprávnenia obecného zastupiteľstva, ktoré sú dané v ust. § 11 ods. 4 písm. i/ Zákona o obecnom zriadení, medzi ktoré patrí aj rozhodovanie o plate starostu, nemožno vykladať neobmedzene, bez právneho súvisu daných oprávnení obecného zastupiteľstva s inými zákonnými ustanoveniami, okrem iného s ust. § 13 ods. 11 Zákona o obecnom zriadení v náväznosti na špeciálnu úpravnu normu a tou je zákon č. 253/1994 Z.z. v znení neskorších predpisov, ktorý v recitovaných ustanoveniach upravuje právne podmienky určenia platu starostu. Tento rozsudok krajského súdu bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu sp.zn. 5Cžo/125/2010 zo dňa 22.6.2010. Najvyšší súd neakceptoval argument obce Višňov v súvislosti s napadnutým uznesením č. 5/3M/2006, ktoré vydalo jej obecné zastupiteľstvo, že došlo k potvrdeniu platu novozvoleného starostu - žalobcu vo výške 70 %, nakoľko výška tohto platu, ako i výška 70 % funkčného čiastočného úväzku vyplývala z právoplatného skoršieho uznesenia obecného zastupiteľstva obce č. 1/1/2003 zo dňa 3.1.2003. Súd totiž argumentoval, že starosta obce C. F. dňa 14.12.2006 zložil sľub starostu, čím sa ujal funkcie starostu v plnom rozsahu, ktorá mu nemôže byť obmedzená rozhodnutím zastupiteľského orgánu obce.

7. Súd prvej inštancie následne vec právne posúdil podľa § 11 ods. 4 písm. i/, § 13 ods. 11 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení účinnom ku dňu začatia vykonávania funkcie starostu žalobcom (1412/2006), ďalej podľa § 3 ods. 1,2, § 4 ods. 2,4, § 5 ods.2 písm. a/ ods. 3 zákona č. 254/1994 Zb. o právnom postavení a mzde starostov a primátorov miest v znení účinnom ku dňu začatia vykonávania funkcie starostu žalobcom a dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný.

8. Ako už bolo predtým uvedené, predmetom žaloby bolo zaplatenie sumy 1.758,93 €, ktorá pozostáva zo mzdových nárokov žalobcu predstavujúcich nezaplatenú náhradu za 6 dní dovolenky za mesiac január 2011 vo výške 320,60 € a sumy 6.145 € titulom odstupného za 5 mesiacov. Po odpočítaní odvodov celková suma, ktorá by mu prináležala predstavuje 4.758,93 €, keďže však žalobcovi už bola uhradená záloha 3.000 €, žalobca si uplatňuje v tomto súdnom spore iba rozdiel 1.758,93 €.

9. V súvislosti s úväzkom žalobcu súd prvej inštancie v súlade s názorom Krajského súdu v Košiciach a Najvyššieho súdu SR v správnom konaní dospel k záveru, že žalobca ako starosta obce Višňov nastúpil do funkcie starostu na plný úväzok, preto sa na neho plne vzťahujú ustanovenia § 3 ods. 1 a § 4 ods. 2 zákona č. 254/1994 Z.z. v znení platnom v čase vydania napadnutého uznesenia. Aplikácia ust. § 4 ods. 4 uvedeného zákona vzťahujúce sa na plat tzv. úväzkového starostu preto nie je možná.

10. Súd prvej inštancie poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 1Co/51/2013-288 zo dňa 10.12.2014, ktorým bol zrušený rozsudok Okresného súdu Trebišov č.k. 6C/173/2011-226 zo dňa 24.7.2012. Aj tam bol vyslovený právny názor odvolacieho súdu, že pojem určovať plat starostu (ako vyplýva zo zákona o obecnom zriadení) je presne definovaný, zrozumiteľný a bez pochybnosti o jeho význame sa vzťahuje len na stanovenie a určenie platu starostu, nevzťahuje sa na určovanie pracovného úväzku starostu ako možného predstupňa k určeniu platu starostu, preto kompetencie obecného zastupiteľstva určovať plat starostu nesubsumuje určovanie úväzku starostu. Nemožno opomenúť tú skutočnosť, že samotní obyvatelia obce pred voľbami starostu boli uzročení s určitými podmienkami výkonu funkcie starostu, z ktorých jednou bol aj plný úväzok starostu, preto pokiaľ obecné zastupiteľstvo určilo okrem platu starostu aj jeho pracovný úväzok, konalo nad rámec zákona o obecnom zriadení a svojich kompetencií a v rozpore s ustanovením článku 2 ods. 2 Ústavy SR. Pokiaľ by zákonodarca v podobe zákona o obecnom zriadení chcel zveriť obecnému zastupiteľstvu aj právomoc určovať pracovný úväzok starostu, bolo by to v ňom výslovne uvedené. Takéto svojvoľné rozširovanie právomoci obecným zastupiteľstvom na otázky, ktoré mu zákon nezveruje, je v rozpore s Ústavou SR. Aj podľa názoru Najvyššieho súdu SR zákonodarca ani nezvažoval možnosť zveriť takúto právomoc určovania pracovného úväzku starostu do rúk obecného zastupiteľstva, pretože by bolo možné, aby obecné zastupiteľstvo určilo pracovný úväzok starostu aj na 0 hodín denne, čím by znefunkčnilo jedného z dôležitých samosprávnych orgánov obce - starostu. Ak by starosta hrubo alebo opakovane zanedbával svoje povinnosti a porušoval Ústavu Slovenskej republiky a ostatné zákona, ako aj všeobecne záväzne právne predpisy, má právo obecné zastupiteľstvo postupovať podľa § 13a ods. 3 písm. a/ zákona o obecnom zriadení a má možnosť vyhlásiť hlasovanie obyvateľov obce o odvolaní starostu. Obecné zastupiteľstvo preto nemôže určiť nižší plat, než je uvedený v zákone, teda nie nižší ako súčinnosť priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v národnom hospodárstve vyčíslenej na základe údajov Štatistického úradu Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok a násobku podľa § 4 ods. 1 v závislosti od počtu obyvateľov obce (uznesenie NS SR zo dňa 5.11.2009 8Sžo/215/2009). Keďže uznesenie Obecného zastupiteľstva Obce Višňov č. 5/3M/2006 zo dňa 20.12.2006 bolo zrušené ako nezákonné, žalovaný nemá právny titul na zníženie úväzku starostu a od toho sa odvíjajúceho zníženia mzdy starostu. Navyše, v rozhodnom období obecné zastupiteľstvo ani nemalo právomoc rozhodovať o výške úväzku starostu. Vzhľadom k tomu, že neexistovalo rozhodnutie Obecného zastupiteľstva Obce Višňov o výške platu žalobcu, v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 253/2004 Zb. starostovi patrí plat, ktorý je súčinom priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v národnom hospodárstve a násobku podľa § 4 ods. 1 alebo ods. 7 teda tak, ako to bolo v konaní žalobcom uplatnené. Žalobca si teda vypočítal nárok na náhradu mzdy za vyčerpanú dovolenku a odstupné zákonným spôsobom a vychádzal z minimálnej mzdy starostu bez akýchkoľvek príplatkov.

11. Pokiaľ ide o čerpanie dovolenky v mesiaci január 2011 žalobca tvrdil, že sa jednalo o dovolenku za rok 2010, čo preukazoval predložením výplatných pásov za mesiace október, november, december 2010. Takýto nárok žalobcu na dovolenku žalovaný ani nespochybnil. Čo sa týka čerpania dovolenky žalobca tvrdil, že dovolenkový lístok riadne vypísal, založil do knihy došlej pošty tak, ako to bolo na obecnom úrade obvyklé a takto robil aj jeho predchodca. Pri výpočte náhrady mzdy za vyčerpanú dovolenku mzdová účtovníčka vypočítala výšku náhrady, ktorá mu patrí. Vychádzala pritom z priemernej nominálnej mzdy v národnom hospodárstve za rok 2009 (744,50 €) a keďže ide o obec do 500 obyvateľov násobila túto sumu koeficientom 1,65. Pri plate 1.229 € mesačne patrí mu za 6 dní dovolenky suma 368,70 €, pričom žalobca si uplatnil sumu 320,60 €. Aj keď žalovaný čerpanie dovolenky spochybnil na preukázanie svojho tvrdenia nenavrhoval žiaden dôkaz. Žalobcu nevyzval, aby nastúpil do práce, ani jeho neúčast' v zamestnaní nekvalifikoval ako neplatené voľno alebo absenciu. Nespochybnil ani skutočnosť, že počas 6 dní v mesiaci január 2011 žalobca nebol v práci, práve naopak sám v odpore proti platobnému rozkazu potvrdil, že žalobca nebol v mesiaci január 2011 v úrade, a preto ustanovujúce zasadnutie obecného zastupiteľstva na deň 11.1.2011 musel zvoliť poslanec. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj námietkou žalovaného, ktorý tvrdil, že ide o zmenu pôvodnej žaloby, keď žalobca najskôr požadoval nevyplatenú mzdu a následne ju kvalifikoval ako náhradu mzdy za dovolenku a teda ide o zmenu žaloby, pričom tento nárok považuje za premlčaný, tak súd dal odpoveď aj na tento problém s tým, že jedná sa len o upresnenie žaloby, pretože skutkové okolnosti zostali rovnaké a nejde o nový nárok. Nárok v tomto smere na náhradu mzdy za dovolenku nie je premlčaný, pretože pôvodný nárok bol uplatnený žalobou 6.12.2012. Nárok bol špecifikovaný 7.6.2017, ale rozdiel je len v právnej kvalifikácii tohto nároku.

12. Súd považoval za potrebné uviesť aj to, že medzi sporovými stranami sa vedie väčší počet sporov, ktoré doposiaľ nie sú všetky právoplatne skončené a vzhľadom hlavne na názor vyslovený v uznesení

Najvyššieho súdu SR 8Sžo/215/2009 sa argumentácia žalovaného v tomto spore javí len ako účelová obrana. Ďalšie argumenty zo strany žalovaného súd prvej inštancie považoval pre rozhodnutie vo veci samej za právne irelevantné bez potreby sa nimi osobitne zaoberať.

13. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal úspešnému žalobcovi proti neúspešnému žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu - 100 %.

14. Proti uvedenému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Dôvodil, že súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov v napadnutom rozhodnutí vôbec neuviedol, z čoho mal preukázané, že žalovaný vykonával funkciu starostu vo svojom volebnom období od 14.12.2006 do 11.1.2011 v rozsahu úväzku 100 %. Tvrdenie žalobcu o tom, že pri nástupe do funkcie nevedel, že bude vykonávať funkciu starostu len na 70 %-ný úväzok v konaní neboli žiadnym spôsobom preukázané a v rozhodnutí súd ani neuviedol, ako vyhodnotil výpoveď starostu, ale aj žalovaného a z akého dôvodu sa mu jeho tvrdenie javilo ako hodnoverné. Súd tiež neuviedol ako vyhodnotil dôkaz, a to výpoveď starostu obce v súdnom spore sp. zn. 9Cpr/1/2013, keď na pojednávaní dňa 20.5.2013 uviedol, že ku dňu volieb v roku 2006 vedel, že jeho právny predchodca pracoval len na úväzok. Taktiež súd nevyhodnotil dôkaz, a to výsluch svedka Ing. G. F. o tom, ako sa zverejňovali uznesenia obecného zastupiteľstva, konkrétne uznesenie č. 1/1/2013. Súd prvej inštancie sa nijako nevysporiadal ani s argumentáciou žalovaného o hodnotení rozhodnutí č. 1/2012 a č. 2/2012 v prospech argumentácie o 70 %-nom úväzku žalobcu. Pokiaľ súd prvej inštancie odkazuje na rozsudok Krajského súdu v Košiciach 6S/68/2009 zo dňa 28.1.2010, tak odvolateľ uviedol, že súd bol viazaný len rozhodnutím o zrušení uznesenia obecného zastupiteľstva obce Višňov 5/3/M/2006 zo dňa 20.12.2006, avšak nebol viazaný odôvodnením tohto rozhodnutia, ani záverom o tom, že súd v inom konaní mal za preukázané, že žalobca nastúpil do funkcie na plný úväzok. Súd prvej inštancie nebol v tomto spore rovnako viazaný ani odôvodnením rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžo/125/2010 zo dňa 22.6.2010. Navyše Najvyšší súd SR v citovanom rozhodnutí uviedol, že uznesenie obecného zastupiteľstva č. 1/1/2003 bolo právoplatné a nemohlo sa vzťahovať na žalobcu len z dôvodu právneho posúdenia, že rozsah úväzku nemôže byť obmedzený rozhodnutím zastupiteľského orgánu obce. K možnosti obmedzenia rozsahu úväzku starostu rozhodnutím zastupiteľského orgánu obce sa však žalovaný v ďalšom vyjadril, že zákonodarca si bol vedomý nejednotnosti právneho názoru odbornej verejnosti v tejto otázke a považoval za potrebné ustanoviť právomoc obecného zastupiteľstva určovať rozsah výkonu (úväzku) starostu obce jednoznačne, hoci mala vyplývať z demonštratívneho výpočtu právomocí obecného zastupiteľstva uvedeného v zákone o obecnom zriadení. Stalo sa tak novelou uskutočnenou zák. č. 102/2010 Z.z. z 2.3.2010, ktorá nadobudla účinnosť 1.4.2010, kde táto právomoc už jednoznačne stanovená je. Žalovaný v odvolaní teda zastáva názor, že pôsobnosť obecného zastupiteľstva určovať rozsah úväzku starostu obce sa nachádzala v zákone o obecnom zriadení aj v znení platnom a účinnom aj pred 1.4.2010, avšak v implicitnej forme demonštratívneho výpočtu pôsobnosti obecného zastupiteľstva a bolo teda potrebné postupovať racionálnymi výkladovými postupmi za účelom jej vyvodenia. Nová legislatíva priniesla impulz, z ktorého je zrejmé, že od začiatku bolo cieľom zákonodarcu zveriť pôsobnosť určovania rozsahu úväzku starostu obecnému zastupiteľstvu, preto aj v rozhodnom období malo obecné zastupiteľstvo právomoc rozhodnúť o výške úväzku žalobcu ako starostu obce. V súvislosti s odvolacím dôvodom porušenia práva žalovaného na spravodlivý proces v odvolaní namietal žalovaný nedostatočné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Vytýkal mu absenciu celkovej presvedčivosti a nedostatočnosti právnej argumentácie. V ďalšom namietal žalovaný nesprávny výpočet odstupného práve v súvislosti s ním tvrdným 70%-ným úväzkom. Vyplatenie zálohy 3000 € na odstupné je v rozpore so zásadami hospodárenia žalovaného, keďže transakcia bola schválená dodatočne. Neuhradená teda podľa odvolateľa zostávala suma 206,21 €, v mesiaci august 2010 bol však žalobcovi vyplatený plat v sume zvýšenej o 368,70 € oproti nároku 70%-ného platu, čo kompenzuje aj zvyšný žalobcom uplatnený nárok, táto skutočnosť bola žalobcovi riadne písomne oznámená a doručovaná a nárok na odstupné je v celom rozsahu vysporiadaný. Žalovaný ďalej poukázal na to, že nárok na mzdu a na jej náhradu sú dva rozdielne nároky a na ich preukázanie je potrebné preukazovať rozdielne skutkové okolnosti. Zotrvával na názore, že nárok na plat za mesiac január 2011 nie je dôvodný, nárok na náhradu mzdy bol v čase jeho uplatnenia už premĺčaný. Vzhľadom na uvedené žalovaný žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a priznal žalovanému proti žalobcovi náhradu trov celého konania.

15. Žalobca sa k odvolaniu písomne vyjadril s tým, že považuje napadnutý rozsudok za vecne správny a ako taký ho navrhol odvolaciemu súdu v celom rozsahu potvrdiť, žiadal priznať náhradu trov odvolacieho

konania. V žiadnom prípade neobstojí odvolacia námietka spočívajúca v nedostatočnom odôvodnení rozsudku, podľa skúseností žalobcu tento odvolací dôvod používa žalovaný v každom svojom odvolaní. Prepočet uplatnených nárokov na 70% žalovaným neobstojí, keďže žalobca bol starostom na 100%-ný úväzok. Nie je dôvodný ani argument o započítaní pohľadávok, keďže sú tu aj iné súvisiace spory a počítanie premlčacej lehoty žalovaným je prinajmenšom čudné. Aj argument o zmenenom petite nie je správny, pretože od žalovaného požaduje stále tú istú sumu. Záverom uviedol, že na Okresnom súde v Trebišove už bolo rozhodnuté aj v ďalších sporoch sporových strán, s touto kauzou súvisiacich (6C/173/2011 a 9C/1/2013), avšak neprávoplatne.

16. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacieho dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 31.10.2019 po predchádzajúcom zverejnení miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli a webovej stránke súdu v súlade s ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

17. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktorého dôsledok sa mohol (nemusel) prejavíť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

18. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu v konaní z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok vymedzených v podanom odvolaní dospel k záveru, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie nie je opodstatnené a uplatnené odvolacie dôvody nie sú preukázané. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správne závery o právach a povinnostiach sporových strán, pričom rozsudok aj náležite, podrobne a presvedčivo odôvodnil a odvolací súd nezistil ani pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, ani žiadnu z procesných väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky odvolateľa boli už predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi dôsledne vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci. Ani ďalšie skutočnosti uvedené v

odvolaní neumožňujú odvolaciemu súdu prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto ho odvolací súd ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

19. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku, odkazuje na nich a na zdôraznenie správnosti rozsudku uvádza:

20. Aj odvolací súd zdôrazňuje, že právoplatné rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/68/2009 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 8Sžo/215/2009 tvoria základ pre priznanie nárokov žalobcu a to v rozsahu 100%-ého úväzku žalobcu ako starostu Obce Višňov. Preto akýkoľvek prepočet na výšku 70% a následná tvrdená kompenzácia zo strany žalovaného neobstoja. Spochybňovanie správnosti výkladu zákonných ustanovení v právoplatnom rozhodnutí najvyššieho súdu žalovaným pokladá odvolací súd za účelové a prinajmenšom trúfalé.

21. Odvolací súd rozhodujúc o odvolaní tiež nemal dôvod odchyliť sa od právneho názoru Krajského súdu v Košiciach prezentovaného v rozhodnutí č.k. 1Co/51/2013, ktoré korešponduje s názorom vysloveným najvyšším súdom.

Správna je aj argumentácia súdu prvej inštancie ohľadne posúdenia nároku na zaplatenie náhrady mzdy za dovolenku a následného posúdenia námietky premlčania.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP vrátane správneho výroku o trovách konania.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalovaný nebol so svojím odvolaním úspešný, úspešnému žalobcovi preto odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

24. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).